

Es Wirmsche

En dere Wiss, dursch däi isch gange,
hod en Äbbelbaam gestanne.
Aan Abbel hod em Groas geläje,
isch hun misch schnell gebeckd deswäje.
De Wend, der harren oabgeschiddeld,
ohne doaß isch droo geriddeld.
Isch nomm de Abbel, beiß enenn.
Ach, häi ess e Wirmsche drenn!
Wäi ess dem Wirmsche doas gelunge,
doaß es en den Abbel gedrunge?
Oawwer kooms von enne eraus?
Jetzd mach isch doch emool e Paus,
dann isch muß misch iersched besinne,
kooms Wirmsche von auße oawwer von inne!
Isch guck es Wirmsche staunend oo,
es ess jo wirklich naid vill droo,
es ess naid gruuß, es ess naid fedd,
doas Wirmsche, naa, doas eß isch naid.
Isch loß es en dem Abbel stecke
un doon me jetzd en annen blecke.

Text: Annita Rosenthal, Nidderau